

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **D. P. H.**
bytem S. 22, P. 4,

zastoupeného Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou,
sídlem 28. Října 1001/3, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-4/SO-2015 a proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-5/SO-2015

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-4/SO-2015, **se odmítá.**
- II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-5/SO-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-4/SO-2015.

- IV. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Nadi Smetanové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „**žalovaná**“) ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-4/SO-2015 (dále též „**Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení**“), kterým žalovaná podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), rozhodla o tom, že se odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 15. 7. 2014, čj. OAM-103-27/ZR-2013 (dále jen „**Procesní usnesení**“) pro opožděnost zamítá.
2. Žalobce se podanou žalobou domáhal rovněž zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2015, čj. MV-108403-5/SO-2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaná podle § 92 odst. 1 správního řádu rozhodla o tom, že se odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 3. 2014, čj. OAM-103-23/ZR-2013 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), pro opožděnost zamítá.
3. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu, že žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek a že se dopustil obcházení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 326/1999 Sb.**“).
4. Napadená rozhodnutí byla žalovanou vydána ve stejný den v reakci na podání žalobce učiněné dne 18. 6. 2014, kdy žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně své odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí spolu se žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání a se žádostí o přiznání odkladného účinku. Správní orgán prvního stupně rozhodl v záležitosti prominutí zmeškání lhůty k odvolání Procesním usnesením tak, že zmeškání lhůty pro podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí neprominul a žádost žalobce zamítl, stejně jako žádosti nepřiznal odkladný účinek. Rozhodnutím o odvolání proti Procesnímu usnesení žalovaná ve věci žádosti o prominutí zmeškání úkonu odvolání proti Procesnímu usnesení pro opožděnost zamítla. V tentýž den žalovaná Napadeným rozhodnutím pro opožděnost zamítla odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí.

II. Rozhodnutí žalované (Napadená rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení uvedla, že Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci správním orgánem prvního stupně řádně doručeno, nicméně žalobce zůstal v průběhu odvolací lhůty bez vážného důvodu nečinný a odvolání podal až dva měsíce po skončení odvolací lhůty s odkazem na to, že neměl k dispozici tlumočníka, rozhodnutí nebylo vydáno ve vietnamském jazyce a byl bez právního zástupce, to vše v souvislosti s omezenými možnostmi žalcova pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody. Tyto důvody na straně žalobce přitom správní orgán prvního stupně podle žalované neshledal relevantními pro prominutí žalobcem zmeškané lhůty k podání odvolání s tím, že žalobce se v mezidobí se po dobu přibližně jednoho roku osobně účastnil

probíhajícího řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky a měl tedy dostatek času na to, aby si ve věci takto probíhajícího řízení opatřil tlumočníka a právního zástupce. Žalovaná konstatovala, že Procesní usnesení, kterým nebylo vyhověno žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, bylo žalobci řádně doručeno dne 31. 7. 2014 a dne 15. 8. 2014 tedy uplynula odvolací lhůta 15 dní ve smyslu § 83 odst. 1 správního řádu. Procesní usnesení tak nabylo dne 16. 8. 2014 právní moci. Odvolání žalobce proti Procesnímu usnesení tak bylo o šest dní opožděno, a proto žalovaná rozhodla o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost.

6. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí žalovaná konstatovala, že Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno do Věznice Horní Slavkov dne 2. 4. 2014, přičemž odvolací lhůta žalobci skončila dne 17. 4. 2014 a dne 18. 4. 2014 nabylo rozhodnutí právní moci. Žalobce však podle žalované odvolání proti tomuto rozhodnutí doručil až dne 18. 6. 2014, protože žalovaná nerozhodla o samotném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí meritorně, nýbrž přistoupila k jeho zamítnutí pro opožděnost. Žalovaná rovněž v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poukázala na trestní odsouzení žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2012, sp. zn. 45 T 9/2011 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 2 To 89/2012, jímž byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody nepodmíněně za spáchání zločinu vydírání a zvláště závažného zločinu zbavení osobní svobody, a poukázala také na obcházení zákona č. 326/1999 Sb. tím, že žalobce účelově uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaná uzavřela, že správní orgán prvního stupně shledal převahu zájmu na ochraně veřejného pořádku před žalobcovým zájmem na zachování povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a proto zrušil žalobci trvalý pobyt na území České republiky.

III. Žaloba

7. Žalobce podanou žalobu formálně koncipoval jako vedenou proti Napadenému rozhodnutí; ze žalobního petitu i samotného obsahu žaloby plyne, že současně žalobou brojil i proti Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 1. 2016, čj. 10 A 198/2015 - 32, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.
8. Žalobce v žalobě stručně shrnul průběh dosavadního správního řízení. Poukazoval na to, že Prvostupňové rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 4. 2014, přičemž žalobce pro trvající překážky bránil mu v provedení úkonu reagoval až dne 18. 6. 2014 podáním opožděného odvolání spolu se současně podanou žádostí o prominutí zmeškání úkonu a žádostí o přiznání odkladného účinku. Žalobce tvrdil, že Procesní usnesení, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že zmeškání lhůty k odvolání se nepromítá a žádost se zamítá a že žádosti se nepřiznává odkladný účinek, doručil správní orgán prvního stupně žalobci dne 9. 8. 2014 do datové schránky. Posouzení včasnosti podaného odvolání do tohoto Procesního usnesení přitom podle žalobce představuje „*předběžnou otázku*“, tedy jakousi podmínku pro posouzení důvodnosti odvolání do Prvostupňového rozhodnutí. Žalobce proto navrhoval zrušení obou rozhodnutí žalované.
9. Žalobce svou stěžejní žalobní námitkou upozorňoval na to, že žalovaná nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodla v přímém rozporu s obsahem spisu, když v odůvodnění Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení uvedla, že Procesní usnesení bylo žalobci doručeno řádně dne 31. 7. 2014 a že dne 15. 8. 2014 tedy uplynula lhůta k odvolání

proti Prvostupňovému rozhodnutí, které tak nabylo právní moci dne 16. 8. 2014. Z doručení Procesního usnesení však podle názoru žalobce nepochybně vyplývá, že Procesní usnesení bylo doručeno právní zástupkyni žalobce do datové schránky až dne 9. 8. 2014 v 10:51 hodin. Předmětná datová zpráva tak byla dle žalobce doručena v souladu se zákonem až přihlášením právní zástupkyně žalobce do datové schránky, což žalobce dokládá doručenkou ze dne 9. 8. 2014. Odvolání proti Procesnímu usnesení tedy bylo žalobcem podáno při zachování patnáctidenní odvolací lhůty dne 21. 8. 2014, tedy ve dvanáctý den lhůty. Žalovaná tak žalobce podle jeho přesvědčení zkrátila na jeho právech na spravedlivý proces, jehož znakem je i dvouinstančnost správního řízení, a v důsledku tohoto nezákonného závěru nepřistoupila k meritornímu rozhodnutí o odvolání žalobce proti Procesnímu usnesení, a tím se vzepřela své povinnosti zabývat se odvolacími námitkami žalobce. Žalovaná by přitom podle žalobce bývala mohla o prominutí zmeškání úkonu rozhodnout, protože podmínky pro vyhovění žádosti dány byly, neboť o takové prominutí zmeškání úkonu bylo lze ze strany žalobce požádat do patnácti dnů ode dne odpadnutí překážky, která zabránila učinění úkonu. Tato překážka spočívala dle názoru žalobce ve skutečnosti, že žalobce nevládl českým jazykem, přičemž neznalost jazyka v kombinaci s omezením osobní svobody způsobily, že žalobce neměl možnost se s obsahem Prvostupňového rozhodnutí dříve seznámit, potažmo do něj podat odvolání.

10. Námitky ve vztahu k Napadenému rozhodnutí pak žalobce vázal jednak na žalobní námitky uvedené v předchozích dvou odstavcích pro vzájemnou, žalobcem tvrzenou provázanost obou rozhodnutí žalované, současně konstruoval další námitku vztaženou k povaze překážky bránící žalobci materiálně se seznámit s obsahem Prvostupňového rozhodnutí, které mu bylo doručeno do Věznice Horní Slavkov, kde byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce tvrdil, že pro neznalost českého jazyka se nemohl s obsahem tohoto rozhodnutí fakticky seznámit, natož sepsat do něho odvolání. Žalobce byl výkonem trestu odnětí svobody značně omezen ohledně možností kontaktu s vnějším světem, neměl tlumočníka, ani právního zástupce. Žalobce v této souvislosti namítl, že žalovaná o jeho neznalosti českého jazyka prokazatelně věděla, když tuto skutečnost v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí dvakrát zmínila, a vytkl jí, že v souladu se zásadami spravedlivého procesu měla žalovaná zajistit na náklady žalobce překlad rozhodnutí, a neměla je pouze formalisticky doručovat, nýbrž lpět na materiálním seznámení se žalobce s jeho obsahem. Překážka výkonu trestu odnětí svobody na straně žalobce přitom odpadla teprve propuštěním žalobce z věznice dne 3. 6. 2014, přičemž poté žalobce vyhledal právní pomoc advokáta a učinil příslušné právní kroky.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém stručném vyjádření k žalobě ze dne 18. 1. 2016 toliko odkázala na Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení a na Napadené rozhodnutí s tím, že trvá na opožděnosti žalobcem podaných odvolání do obou rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí i řízení, které jim předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 51 odst. 2 s. ř. s. bez nařízení jednání.

13. Soud předem vlastního posouzení důvodnosti žalobních bodů zkoumal, zda jsou v posuzované věci dány podmínky řízení. Dospěl přitom k závěru, že Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení není v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. a násl. samostatně přezkoumatelné.
14. Soud připomíná, že podle § 68 písm. e) s. ř. s. je „žaloba...nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno“. Podle § 70 písm. b) s. ř. s. přitom platí, že „ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy“. Z § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se pak podává, že „nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný“.
15. Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval, že v soudním řízení správním není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům. Nejvyšší správní soud v tomto směru v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, čj. 9 As 88/2007 - 49, publ. pod č. 1881/2009 Sb. NSS, uzavřel, že „rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu (je) rozhodnutím podkladovým, které předběžně upravuje poměry svých adresátů ve smyslu shora uvedeného rozhodnutí ze dne 29. 3. 2006, č. j. 2 Afs 183/2005 - 64, a ve vztahu ke konečnému posouzení včasnosti samotného odvolání má tedy charakter rozhodnutí předběžného. Předběžnost je přitom v dané věci nutno vykládat jednak (1) z hlediska časového, kdy rozhodnutí o odvolání správní orgán nevydá dříve, než je v řízení postaveno najisto, zda bylo zmeškání úkonu prominuto či nikoli; jednak (2) jako vzájemnou podmíněnost, kdy výsledek rozhodnutí o prominutí či neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí o podaném odvolání. (...)

Z výše uvedeného tak vyplývá, že byť rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituují až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání. Dříve není najisto postaveno, jaký vliv bude mít ono podkladové a předběžné rozhodnutí na práva a povinnosti dotyčného účastníka řízení. Odepření soudního přezkumu rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak v daném případě neznamena odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Na soud se lze totiž v předmětné věci obrátit se správní žalobou vždy proti případným důsledkům rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu. Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jeho přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí o podaném odvolání, a účastník řízení není zkrácen na svém právu přístupu k soudu.

Z uvedených důvodů není možno brojit přímo proti rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty jako rozhodnutí podkladovému, ale až proti jeho důsledkům, které jediné mají v posuzované věci právní relevanci. Uvedený závěr přitom odpovídá jak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví jako přezkumu rozhodnutí konečné povahy, tak zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení, neboť připuštění soudního přezkumu proti tomuto typu rozhodnutí by ve svém důsledku znamenalo roztržičnost celého řízení a prodlužování jeho celkové délky (je neúčelné ze strany soudu zkoumat samostatně, zda měla být lhůta prominuta či nikoli, pokud dosud není zřejmé, že její zmeškání se negativně promítlo do právní sféry účastníka řízení)“.

16. Výše uvedené závěry jsou v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ustáleně aplikovány (viz např. rozsudky ze dne 10. 12. 2009, čj. 9 As 47/2009 - 115, ze dne 10. 12.

2009, čj. 9 As 48/2009 - 105, ze dne 18. 2. 2016, čj. 4 Azs 11/2016 - 22, či ze dne 17. 1. 2019, čj. 7 Azs 506/2018 - 19).

17. Městský soud v Praze, vycházejí z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu, od nichž neshledal v posuzované věci důvodu se jakkoli odchylovat, a na které pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje, konstatuje, že Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení je ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu jako úkon předběžné povahy. Soud proto prvním výrokem tohoto rozsudku žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení, v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.
18. Jakkoli však Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení není samostatně soudně přezkoumatelné, zdejší soud v souladu s výše rekapitulovanými judikatorními závěry postup žalované při vydání tohoto rozhodnutí přezkoumal v rámci řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal zrušení konečného rozhodnutí ve věci.
19. Soud přitom dospěl z níže vyložených důvodů k závěru, že se žalovaná v důsledku chybného právního závěru o opožděnosti odvolání proti Procesnímu usnesení zcela opomněla věcně zabývat otázkou, zda byly v posuzované věci naplněny předpoklady pro vyhovění žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, konkrétně prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
20. Soud připomíná, že podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o elektronických úkonech**“), platí, že *„dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu“*. Ustanovení § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech pak upravuje fikci doručení v tom směru, že *„nepřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3 ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty“*.
21. Soud z doručky založené ve správním spisu ověřil, že Procesní usnesení bylo správním orgánem prvního stupně dodáno do datové schránky právního zástupce žalobce dne 31. 7. 2014 v 18:00:38 hodin. Dále z téže doručky plyne, že dne 9. 8. 2014 v 10:51:53 hod se do datové schránky právního zástupce žalobce přihlásila oprávněná osoba, pan J. K. Soud má tudíž za prokázané, že tímto okamžikem přihlášení oprávněné osoby bylo ve smyslu § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech Procesní usnesení žalobci řádně doručeno.
22. Soud proto přisvědčuje žalobní námitce žalobce, že dnem rozhodným pro počátek běhu patnáctidenní lhůty k podání odvolání proti Procesnímu usnesení je den 9. 8. 2014, kdy byla žalobci předmětná datová zpráva obsahující Procesní usnesení doručena, a nikoli den 31. 7. 2014, kdy byla datová zpráva do datové schránky dodána.
23. Podal-li tedy žalobce proti Procesnímu usnesení odvolání dne 21. 8. 2014, nelze pochybovat o tom, že tak učinil včas ve lhůtě, v níž mohl v souladu s obsahem poučení odvoláním proti Procesnímu usnesení brojít (odvolání bylo podáno ve dvanáctý den běhu odvolací lhůty).
24. Z uvedeného je zjevné, že Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť odvolání proti Procesnímu usnesení nebylo možno na skutkovém půdorysu posuzované věci považovat za opožděné.

25. Žalovaná tak byla podle přesvědčení soudu povinna se věcně vypořádat s námitkami, jimiž žalobce v odvolání proti Procesnímu usnesení zpochybňoval závěry správního orgánu prvního stupně k aplikaci ustanovení § 41 správního řádu, a byla povinna se přezkoumatelným způsobem vypořádat s důvody, které žalobce na podporu svých závěrů o naplnění předpokladů pro vyhovění žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí uváděl.
26. Soud v tomto směru ze správního spisu ověřil, že žalobce v odvolání proti Procesnímu usnesení skutečně poukazoval na konkrétní důvody, pro které byl přesvědčen o nesprávném právním posouzení otázky aplikace § 41 správního řádu v předmětné věci, a namítal, že správní orgán prvního stupně správně neposoudil zákonné podmínky pro navrácení v předešlý stav ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu.
27. Žalovaná však v důsledku chybného závěru o opožděnosti odvolání proti Procesnímu usnesení, jenž posléze přímo vyústil ve vydání Napadeného rozhodnutí, kterým žalovaná pro opožděnost zamítla rovněž odvolání žalobce proti meritornímu Prvostupňovému rozhodnutí, tyto otázky meritorně neposuzovala a omezila se na zamítnutí tohoto odvolání pro opožděnost, aniž by k otázkám souvisejícím s naplněním předpokladů pro prominutí zmeškání úkonu uvedla jakékoli závěry. Soud přitom nepřehlédl, že žalovaná tak učinila přesto, že správní orgán prvního stupně ve svém přípisu ze dne 14. 7. 2015 čj. OAM-103-32/ZR-2013, označeném jako „Postoupení odvolání a podkladových materiálů k jeho projednání – usnesení o neprominutí lhůty a nepřiznání odkladného účinku“, doručeném žalované dne 20. 7. 2015, na titulní straně ve druhém odstavci výslovně uvedl, že *„dle názoru OAMP bylo odvolání podáno v zákonné lhůtě“*.
28. Lze shrnout, že žalovaná zatížila řízení předcházející vydání Napadeného rozhodnutí zásadní procesní vadou, když namísto posouzení důvodnosti odvolacích námitek žalobce proti Procesnímu usnesení toto odvolání nesprávně pro opožděnost zamítla.
29. Soud za této situace zkoumal, zda se žalovaná žalobcem předestřenými otázkami stran aplikace § 41 správního řádu, jejichž posouzení lze považovat za předběžnou otázku pro posouzení otázky včasnosti odvolání žalobce proti meritornímu rozhodnutí, zabývala alespoň v odůvodnění samotného Napadeného rozhodnutí. Ani v odůvodnění Napadeného rozhodnutí však nelze podle soudu dohledat vypořádání žalobcových námitek, jimiž žalobce v odvolání proti Procesnímu usnesení brojl proti závěrům týkajícím se aplikace § 41 správního řádu. Soud tak dospěl k názoru, že žalovaná se s odvolacími námitkami žalobce nevypořádala ani v Napadeném rozhodnutí coby rozhodnutí konečné povahy.
30. Soudu tak nezbylo než uzavřít, že výše popsaná procesní vada záležející v chybném posouzení opožděnosti odvolání podaného žalobcem proti Procesnímu usnesení ve svém důsledku vyústila v nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná se v důsledku vadného závěru o opožděnosti podaného odvolání proti Procesnímu usnesení nevypořádala s námitkami, jimiž žalobce v odvolání proti Procesnímu usnesení brojl proti závěrům týkajícím se ve věci klíčové otázky aplikace § 41 správního řádu. Soud přitom nemohl *a priori* vyloučit, že by žalovaná při věcném přezkumu těchto námitek závěrům žalobce přisvědčila a přistoupila tak poté zprostředkovaně i k věcnému posouzení odvolání proti samotnému meritornímu rozhodnutí.

31. Soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí judikoval, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případech, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004 - 74.
32. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Ústavní soud v této souvislosti výslovně zdůrazňuje, že rovněž právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, včetně rozhodnutí správních orgánů, je součástí práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99). Řádné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem je tak podle Ústavního soudu nezbytnou zárukou proti libovůli v rozhodování, která je neslučitelná s principem demokratického právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10). Evropský soud pro lidská práva a národní soudy přitom konstantně judikují, že právo na obhajobu a právo na přezkoumatelné odůvodnění je imanentní součástí práva na spravedlivý proces.
33. Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně a nadevší pochybnost vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, jak žalovaná uvážila o uplatněných námitkách účastníka řízení. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být tudíž vždy patrné, jak se žalovaná jako správní orgán vypořádala se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací. Pokud tedy rozhodnutí vůbec neobsahuje odůvodnění vypořádání některé z námitek nebo nereflektuje na námitky uplatněné účastníkem řízení a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, musí mít podle Nejvyššího správního soudu nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 55/2015 - 29).

34. Městský soud v Praze přitom výše vyložil, že žalovaná se (v důsledku chybné úvahy o opožděnosti odvolání proti Procesnímu usnesení) s procesní argumentací vznášenou žalobcem ve správním řízení týkající se aplikace § 41 správního řádu vůbec věcně nevypořádala. Takový postup je pak podle přesvědčení soudu neslučitelný s výše vyloženými standardy odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a zakládá porušení práva žalobce na spravedlivý proces.
35. V daném případě tedy soud shledal, že žaloba je důvodná, neboť žalovaná ze shora soudem podaných důvodů zatížila Napadené rozhodnutí vadami, pro které je bylo nutno postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit, a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
36. V dalším řízení žalovaná v souladu s výše uvedeným reviduje svůj závěr o opožděnosti odvolání žalobce proti Procesnímu usnesení a věcně se vypořádá s námitkami, jimiž žalobce v odvolání proti Procesnímu usnesení proti závěrům správního orgánu prvního stupně k otázkám aplikace § 41 správního řádu brojil.
37. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. Výrok II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 3 s. ř. s. větě první, podle něhož platí, že *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta“*. Soud přitom v tomto směru nepostupoval podle ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, tj. nerozhodoval o vrácení zaplaceného soudního poplatku z řízení o žalobě proti Rozhodnutí o odvolání proti Procesnímu usnesení, neboť žalobce poplatek za řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí nehradil.
39. Výrok IV. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši celkem 3 000 Kč, odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2018 – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu – žaloba] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu